

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ

N. ΠΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

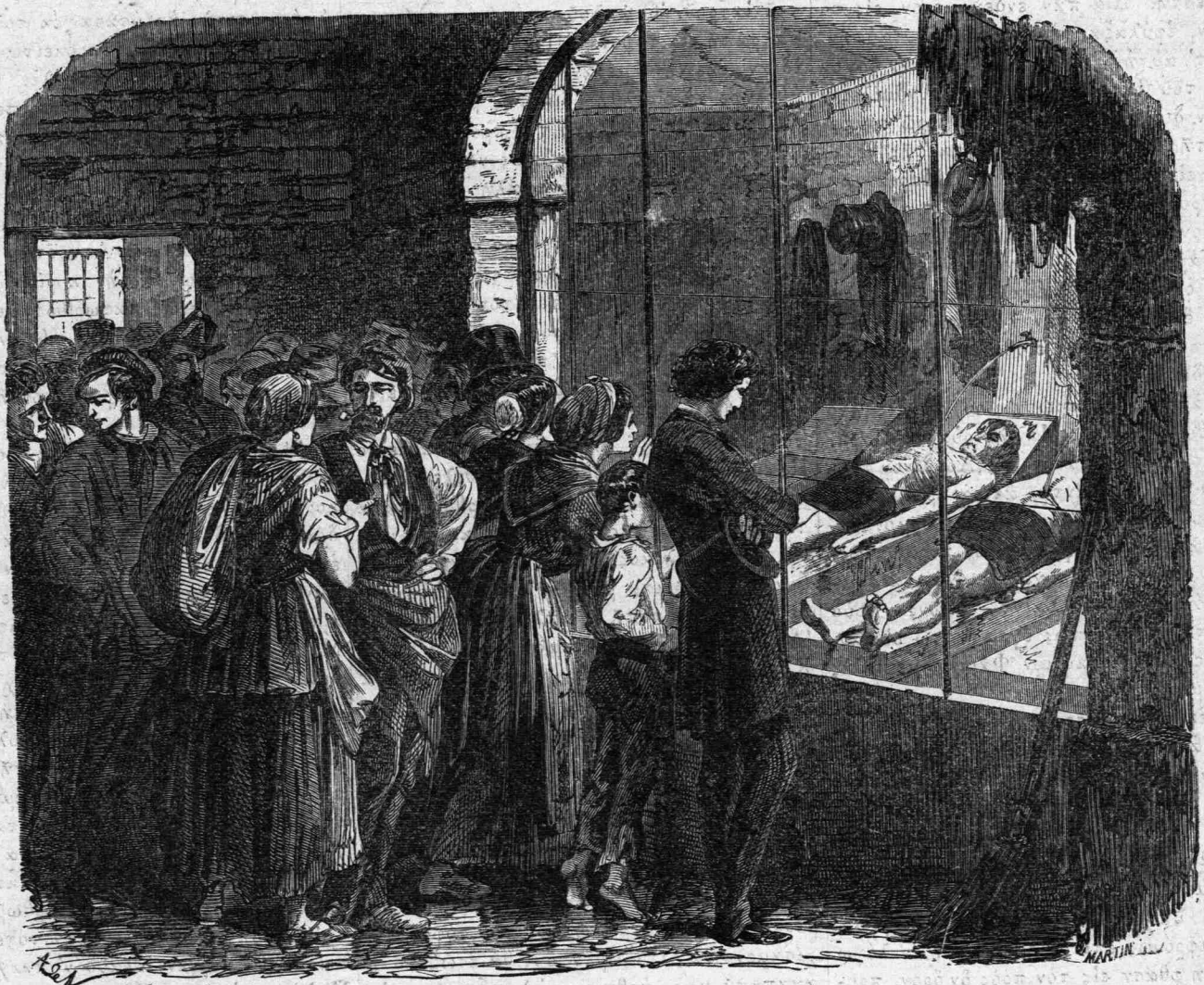
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐβίλη Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ.
Ἀννίου. (Συνέχ.) — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΦ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχ.)
— ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτά

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἔν ταῖς Ἰσπανίαις 6
Ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φρ. χρυσῶν 10. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτά 20.

Εἶδον καὶ ἐγὼ τὸ φρικῶδες θέμα. ὄρα φύλλον 86.)

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα,» τὸ ἰσπανικὸν μυθιστόρημα:

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ἔργον τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τοῦ Μαγείρου τοῦ Βασιλέως ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ.
Δέν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ νέον τοῦτο μυθιστόρημα, ὅπερ ἐξελεξάμεθα μεταξὺ πολλῶν ἑτέρων, καὶ τὸ ὅποιον κο-
σμεῖται ὑπὸ καλλιτεχνικωτάτων εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων, θέλει μεγάλως εὐαρεστήσει τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΒΙΛΗ ΚΟΛΛΙΝΣ
Μεταφράσις Χαραλάμπους Ἀννίου
(Συνέχεια ἴδι προηγούμενον φύλλον).

Ἄφου ἀπεφάσισα ὅτι ἡ σύζυγός μου
ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς Λονδίνον, ἐσκέφθην

νὰ χρησιμοποιήσω διτπῶς τὸ ταξείδιόν
της. Ἦτο κατεπείγουσα ἀνάγκη ἕνεκα
τῆς περιστάσεως νὰ εὕρω κατάλληλον διὰ
τὴν προσφιλῆ μας ἀσθενῆ νοσοκόμον ἀ-
φωσιωμένην εἰς τὴν Μαρσίαν καὶ εἰς ἐμέ.
Κατ' ἀγαθὴν συγκυρίαν ἱκανοτάτη τις

γονή, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πιστὴ εἰς
ἐμέ, εὕρισκετο τότε εἰς τὴν διάθεσίν μου.
Ἐννοῶ τὴν ἀξιοσέβαστον κυρίαν Ριοῦμ-
πελ, πρὸς ἣν διὰ τῆς συζύγου μου ἀπῆ-
θνα ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ κατοί-
κιαν της.

Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν ἡ κυρία Κλέμεντς καὶ ἡ Καδερικ εὐρέθησαν εἰς τὸν σταθμὸν. Παρευρέθησαν καὶ ἐπεστάτησα εὐγενῶς κατὰ τὴν ἀναχώρησιν των, καθὼς ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κυρίας Φόσκου, ἀπελθούσης διὰ τῆς αὐτῆς ἀμαξοστοιχίας. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἡ κυρία Φόσκου ἐπέστρεψεν εἰς Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ ἀκριβέστατα ἐκπληρώσασα τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῇ ἐντολήν. Συνωδεύετο ὑπὸ τῆς κυρίας Ριούμπελ καὶ μοὶ ἔφερε τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας ὅπου κατοίκει ἡ κυρία Κλέμεντς ἐν Λονδίῳ. Τὰ κατόπιν συμβάντα ἀπέδειξαν ὅτι τὸ προνοητικὸν τοῦτο μέτρον ἦτο περιττόν. Ἡ κυρία Κλέμεντς ἐπληροφόρησεν ἐπακριβῶς τὴν κυρίαν Κλάυδ περὶ τῆς οἰκίας ἐν ἣ ἔγκατέστη. Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον εἰς τὸ μέλλον, ἐρύλαξα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔσχον μετὰ τοῦ ἱατροῦ βραχεῖαν συνδιάλεξιν καθ' ἣν διεμαρτυρήθη ἐν τῷ ἱερῷ συμφρονι τῆς φιλανθρωπίας, κατὰ τῆς θεραπείας εἰς ἣν ὑπέβαλλε τὴν Μαριάνναν. Ὁ ἱατρός προσηνέχθη πρὸς ἐμὲ αὐθαδῶς ὡς φέρονται συχνάκις καὶ προθύμως πάντες οἱ ἀμαθεῖς. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἐξεδήλωσα ποσῶς ὀργὴν καὶ ἀνέβηλλον πᾶσαν μετ' αὐτοῦ ἐριδα διὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ ταυτὴ ἐρις ἤθελεν εἶσθαι χρήσιμος εἰς τὰ σχέδιά μου.

Μετὰ τοῦτο ἡ πρώτη μου πράξις ἦτο ν' ἀπέλθω κ' ἐγὼ εἰς Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ. Ὁφείλον νὰ ἐγκαταστῶ εἰς Λονδίον προβλέπων τὰ συμβάντα ἅτινα ἔμελλον νὰ ἐπακολουθήσωσιν. Ἐκτὸς τούτου μοὶ ἀπέμενε νὰ κανονίσω μετὰ τοῦ κυρίου Φριδερίκου Φαίρλη οἰκογενειακὸν τινα συμβιβασμόν. Εὗρον ἐν Σαιντ-Τζῶνς-Γουὶδ τὴν κατάλληλον ὅπως ἐγκαταστῶ οἰκίαν, εὗρον δὲ καὶ τὸν κύριον Φαίρλη μεταβὰς εἰς Λίμμεριτζ.

Ὡς ἐκ τῆς γνώσεως ἣν ἔσχον λαθραίως ἐκ τῆς ἀνταποκρίσεως τῆς Μαριάννας δὲν ἠγνόουν ὅτι αὕτη ὅπως προσέλη ἀρωγὸς εἰς τὴν δύσκολον οἰκογενειακὴν θέσιν τῆς κυρίας Κλάυδ εἶχε προτείνει εἰς τὸν κύριον Φαίρλη νὰ προσκαλέσῃ τὴν ἀνεψιάν του νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του ἐν Κώμπερλανδ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπισκέψεως. Εἶχα ἐμφρόνως ἐπιτρέψει ὅπως ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, προβλέπων ἔκτοτε ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ βλάψῃ ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ ὠφελήσῃ. Ἐν τούτοις παρουσιάσθη εἰς τὸν κύριον Φαίρλη ὅπως ὑποστηρίξω τὴν πρότασιν τῆς Μαριάννας, μετὰ τινος τροποποιήσεως ὅμως, αἰτίνας ἦσαν ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου μου μετὰ τὴν ἀσθενειάν της. Ἦτο ἀνάγκη ὅπως ἡ κυρία Κλάυδ προσκλυομένη ὑπὸ τοῦ θεοῦ της ἀπέλθῃ μόνη ἐκ Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ. Ἦτο ἐπίσης ἀνάγκη ὅπως τῇ ρητῇ συμβουλῇ τοῦ θεοῦ της παραμείνῃ καὶ διανυκτερεύσῃ ἐν Λονδίῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς θείας της, δηλαδὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅπου κατοικοῦμεν ἐν Σαιντ-Τζῶνς-Γουὶδ. Ὡστε ὁ διπλοῦς σκοπὸς τῆς πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη ἐπισκέψεώς μου ἦτο νὰ ἐπιτύχω τ' ἀποτελέσματα

ταῦτα καὶ νὰ λάβω ἐγγράφον πρόσκλησιν τοῦ θεοῦ της διὰ νὰ τὴν ἐπιδείξω πρὸς τὴν κυρίαν Κλάυδ.

Ἄρκετ νὰ εἶπω ὅτι ἡ ἀδυναμία τοῦ χαρακτήρος τοῦ κυρίου Φαίρλη ἦτο εἰς εὐθὴν λόγον μετὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ σώματος του καὶ ὅτι ἐξέχουσα ἐπ' αὐτοῦ ὄλην τὴν δραστηριότητα τοῦ χαρακτήρος μου πιστεύω ὅτι εἶνε περιττόν νὰ προσθέσω τι πλέον.

Ἦλθον, εἶδον καὶ ἐνίκησα τὸν κύριον Φαίρλη.

Ἐπιστρέψα εἰς Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ — κομίζων δ' ἐνταυτῷ τὴν ἐπιθυμητὴν πρόσκλησιν — εὗρον τὴν κατάστασιν τῆς Μαριάννας εἰς ἐπαισθητὸν κίνδυνον διατελοῦσαν ἕνεκα τῆς ἀνοήτου θεραπείας τοῦ ἱατροῦ. Ὁ ἀπλοῦς πυρετὸς εἶχε μετατραπῆ εἰς τύφον. Ἡ κυρία Κλάυδ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἐπανόδου μου, ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς βίβας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς της προσκλιζομένη ὅτι ἐπεθύμει αὐτοπροσώπως νὰ τὴν περιποιηθῆται. Δὲν ὑπῆρχε μεγάλη συμπάθεια μεταξύ ἡμῶν. Εἶχε ταράξει αὐτὴ τὴν εὐαισθησίαν μου κατὰ τρόπον ὅπως ἀσυγχώρητον, ἀποδίδουσα μοὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ κτασκόπου, ἦτο δὲ εἰς τὸν δρόμον μου ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ σιρ Πέριβαλ, ἀληθὲς πρόσκομμα πλὴν μ' ὅλα ταῦτα ἡ μεγαλοφροσύνη μου δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ τὴν ἐκθέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ μιάσματος. Ἄφ' ἑτέρου δὲν ἀπέκειτο εἰς ἐμὲ νὰ τὴν ἐμποδίσω ἂν ἤθελε νὰ ἐκτεθῆ οἰκειοθελῶς. Ἐὰν κατάρθου κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ μάθῃ, ὁ πολὺπλοκος βρόχος ὃν παρεσκευάζον βραδέως καὶ μεθ' ὑπομονῆς, ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ κοπῆ ἐξ ἀπλῆς συμπτώσεως. Ἀλλὰ τοῦ ἱατροῦ ἐπεμβάντος, ἡ κυρία Κλάυδ ἀπετράπη καὶ ἠμποδίσθη παρὰ τὴν θύραν.

Εἶχον ἤδη συστήσει νὰ προσκληθῇ ἱατρός ἐκ Λονδίνου καὶ νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη του. Μετὰ πολλὰς ἀναβολὰς ἐλήθη ἐπὶ τέλους ἡ τοιαύτη ἀπόφασις. Ὁ ἱατρός ἐλθὼν ἐπεκύρωσε πληρέστατα τὴν περὶ τῆς νόσου γνώμην μου. Ἡ κατάστασις ἦτο κρίσιμος πλὴν μετὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ τύφου ἤρχισαμεν νὰ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐσώζετο ἡ ἀγαπητὴ μας ἀσθενής. Ἀπαξ μόνον ἀπουσίασα ἐκ Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, μεταβὰς εἰς Λονδίον διὰ τῆς πρωῆνης ἀμαξοστοιχίας ὅπως δῶσα τὰς τελευταίας ὁδηγίας περὶ τῆς προσεχοῦς ἐν Σαιντ-Τζῶνς-Γουὶδ ἐγκαταστάσεώς μας, ὅπως ἐξετάσω καὶ βεβαιωθῶ ὅτι ἡ κυρία Κλέμεντς δὲν εἶχεν ἀπέλθῃ καὶ ὅπως συνενοηθῶ περὶ τινῶν προκαταρκτικῶν υποθέσεων μετὰ τοῦ συζύγου τῆς κυρίας Ριούμπελ. Ἐπέστρεψα τὴν αὐτὴν ἐσπέραν. Μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ ἱατρός ἀνήγγελλεν ὅτι διετέλει ἐκτὸς κινδύνου ἡ προσφιλις μας Μαριάννα, ἥτις, κατὰ τὸ λέγειν του, δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην ἱατρικῆς θεραπείας, ἀλλ' ἀπλῶς τῆς ἐπιβλέψεως νοσοκόμου. Αὕτη ἦτο ἡ κατάλληλος στιγμή ἣν ἀνέμενον καιροφυλακτῶν.

Ἀφοῦ ἡ παρουσία τοῦ ἱατροῦ δὲν ἦτο πλέον ἀπαραιτήτως ἀναγκαία, κηρυσσόμενος ἀπροκαλύπτως κατὰ τοῦ ἱατροῦ. Ἦτο καὶ αὐτὸς εἰς ἐκ τῶν λίαν ὀχληρῶν μαρτύρων, οὗς ἔπρεπε νὰ ἐκβάλωμεν ἀπὸ τὸ μέσον. Κατάρθωσα τὸν σκοπὸν μου διὰ μέσου ζωηρᾶς ἐριδος — εἰς ἣν ὁ σιρ Πέριβαλ προειδοποιηθεὶς παρ' ἐμοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπεμβῇ. Ἐπέπεσα κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς ἱατροῦ ὡς χιονοστιβᾶς ἀγανακτήσεως καὶ τὸν ἠνάγκασα ν' ἀπέλθῃ ἐκ τῆς ἐπαύλεως.

Μετὰ τοῦτο ἦτο ἀνάγκη ν' ἀπαλλαγῶμεν τῆς ὑπηρετρίδας. Ἐδῶκα ἐκ νέου τὰς δεούσας ὁδηγίας εἰς τὸν σιρ Πέριβαλ — οὗ τὸ ἠθικὸν θάρρος ἐδείτο ἀκαταπαύστως νέων διεγερτικῶν ὅπως ἀναζωογονηθῆ — καὶ ἡ κυρία Μίτσελσον ἔμεινεν ἐκπληκτος ἡμέραν τινα ἀκούσασα ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυρίου της ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀποπεμφθῆ ὅλον τὸ ἐν τῇ ἐπαύλει προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας. Τῷ ὄντι ἀπεπέμφθησαν πάντες ἐκτὸς μιᾶς γυναικὸς ἀπαραιτήτου διὰ τὴν καθημερινὴν ὑπηρεσίαν, ἥς ἡ ἔκτακτος ἠλιθιότης μᾶς ἐξησφάλιζεν ἀπὸ πάσης δυσαρέστου ἀνακαλύψεως. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὑπηρετῶν ὑπελείπετο ν' ἀπομακρύνωμεν τὴν κυρίαν Μίτσελσον, τοῦτο δ' εὐχερῶς κατωρθώσαμεν παρακαλέσαντες τὴν ἀξιόλογον αὐτὴν κυρίαν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πλησιέστεραν παραθαλάσσιον πόλιν πρὸς ἀνεύρεσιν οἰκῆματος διὰ τὴν κυρίαν της.

Αἱ περιστάσεις τότε ἦσαν οἰκίαι ἐπιθυμούμεναι ἡ κυρία Κλάυδ ἔμεινεν εἰς τὸν κοιτῶνά της πάσχουσα ἐκ νευρικῶν ἀληγιδῶν, ἡ δ' εὐήθης ὑπηρετρία — ἥς δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα — ἔμεινεν αὐτόθι ὄλην τὴν νύκτα ὅπως παρέχῃ εἰς τὴν κυρίαν της τὰς ἀναγκαίας περιποιήσεις ἡ Μαριάννα ἂν καὶ ἡ ἀνάρρωσις της προώδευε τάχιστα, ἠναγάζετο οὐχ ἦττον νὰ μὲν κλινήρης ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς κυρίας Ριούμπελ εἰς τὴν ἐπαυλιν δὲ οὐδεὶς ἄλλος ὑπῆρχεν ἐκτὸς τῆς συζύγου μου, τοῦ σιρ Πέριβαλ καὶ ἐμοῦ. Ἀφοῦ οὕτως ἀπεμάκρυνα λοιπὸν πάντα τὰ ἐνδεχόμενα ἐμπόδια, ἀντεμετώπισα τὴν μάλλον κατεπεύγουσαν ἀνάγκην καὶ ἐπεχείρησα τὸ δεύτερόν μου κατόρθωμα.

Ὁ σκοπὸς ὃν προσέθευην τότε ἦτο νὰ πείσω τὴν κυρίαν Κλάυδ ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ χωρὶς νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς της. Ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ πεισθῇ ν' ἀπέλθῃ ἐκ τῆς ἐπαύλεως οἰκειοθελῶς ἐὰν δὲν ἤθελε βεβαιωθῆ ὅτι ἡ Μαριάννα εἶχε προηγηθῆ αὐτῆς εἰς Κώμπερλανδ. Ὅπως ἐμπνεύσωμεν αὐτῇ τὴν ἀναγκαίαν ταύτην πεποιθήσιν, ἀπεκρύψαμε τὴν προσφιλή μας ἀσθενῆ εἰς ἐν τῶν ἀκατοικητῶν διαμερισμάτων τοῦ Μπλάκ-ούατερ. Περὶ τὰ μέσα τῆς νυκτὸς ἡ κυρία Φόσκου, ἡ κυρία Ριούμπελ καὶ ἐγὼ — δὲν εἶχον πεποιθήσιν εἰς τὸν σιρ Πέριβαλ ὡς μὴ κεκτημένον τὴν ἀπειτουμένην ἀταραξίαν — Ἐξετελέσαμεν τὸ δύσκολον τοῦτο ἔργον. Ἡ σκηνὴ ἦτο γραφικὴ, μυστηριώδης, δραματικὴ εἰς τὸν ὑπατον βαθμόν. Ἀπὸ πρωῆς κατὰ διαταγὴν ἡ κλίνη εἶχεν ἀποτεθῆ ἐπὶ στερεοῦ

καὶ ἐλαφροῦ ἐνταυτῷ ξυλίνου βάρθρου, ἤρκει δὲ ν' ἀνεγείρωμεν αὐτὸ ἐκ τῶν ἄκρων, ἀποφεύγοντες μετὰ προσοχῆς καὶ τὸν ἐλαφρότατον κλονισμόν ὅπως μετακομίσωμεν τῆς ἀσθενῆ ὅπου δῆποτε ἠθέλομεν ζῆναι τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας. Ἐπομένως δὲν ἦτο ἀναγκαία ἡ χρῆσις οὐδεμιᾶς χημικῆς παρασκευῆς καὶ δὲν ἐγένετο τοιαύτη χρῆσις. Ἡ ἀγαπήτῃ Μαριάννα κατείχετο ὑπὸ βαθυτάτου ὕπνου, οἷος συνήθως ἐπεταί εἰς τὴν ἀνάρρωσιν. Ἐφροντίσαμεν ἐκ τῶν προτέρων νὰ τοποθετήσωμεν κατ' ἀποστάσεις φῶτα εἰς τὸν δρόμον μας καὶ ν' ἐνοϊζώμεν τὰς θύρας. Ἐγὼ ὡς ῥωμαλεώτερος ἐβάσταζον τὴν κλίνην ἐκ τῆς μιᾶς ἄκρας, ἡ σύζυγός μου δὲ καὶ ἡ κυρία Ριουμπελ ἐκ τῆς ἐτέρας ἐβάσταζον τὴν μίαν ἄκραν τοῦ ἀνεκτιμητοῦ ἐκείνου φορτίου μετὰ συγκινήσεως, μετὰ στοργῆς πατρικῆς. Ὑπάρχει ἄρα γὰρ νεώτερός τις Ρέμβρανδ δυνάμενος ἐπαξίως νὰ ζωγραφίσῃ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην πομπήν; Δυστυχῶς διὰ τὴν τέχνην, δυστυχῶς διὰ τὸ ἔκτακτον τοῦτο θέμα, Ρέμβρανδ εἰς οὐδὲν τοῦ κόσμου μέρος ζῆ πλέον!

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἀνεχώρησα εἰς Λονδίνον μετὰ τῆς συζύγου μου ἀφέντες τὴν Μαριάνναν ἐγκλειστον εἰς τὸ κεντρικὸν καὶ πρὸ πολλοῦ ἀκατοίχικτον διαμέρισμα τῆς ἐπαύλεως, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς κυρίας Ριουμπελ προθύμως συγκαταθεθείσης νὰ μείνῃ ἐπίσης ἐγκλειστος αὐτόθι ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Πρὶν ἐπιβῶ τῆς ἀμαξῆς ἐνεχείρισα εἰς τὸν σὶρ Πέριβαλ τὴν ἐπιστολὴν δι' ἧς ὁ κύριος Φαίρλη προσεκάλει τὴν ἀνεψιάν του, παραγγέλλων αὐτῇ νὰ διανυκτερεύσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς θείας τῆς, κατὰ τὸ εἰς Κώμπερλανδ ταξειδιόν τῆς προσέθηκα καὶ ἐγὼ ἰδιαιτέρας τινὰς ὁδηγίας ὅπως ἐπίδειξῃ εἰς τὴν κυρίαν Κλάυδ τὴν ἐπιστολὴν ὅτε θὰ ἦτο ἡ κατάλληλος στιγμή. Ἐζήτησα πρὸς τούτοις καὶ ἔλαβον πρὸ αὐτοῦ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φρενοκομείου ὅπου εἶχε καθιερχθῆ ἄλλοτε ἡ Ἄννα Κάδερικ, καὶ ἐπιστολὴν ἀναγγέλλουσαν πρὸς τὸν διευθυντὴν αὐτοῦ τὴν προσεχῆ ἀφίξιν τῆς δραπετευσάσης ἀσθενούς.

Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἐπίσκεψιν εἶχον φροντίσει καὶ λάθει πάντα τὰ μέτρα ὅπως τὸ ἐνοικιασθὲν οἶκημα εὐρίσκηται καὶ καθ' ὅλα ἔτοιμον διὰ νὰ ἐγκαταστῶμεν, ἅμα ἠθέλομεν φθάσει εἰς Λονδίνον διὰ τῆς πρωϊνῆς ἀμαξοστοιχίας. Ἡ φρόνιμος αὐτῇ πρόνοια ἐπέτρεψεν ἡμῖν νὰ προδῶμεν κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν εἰς τὸ τρίτον διαδῆμα τοῦ σχεδίου μου, συλλαμβάνοντες πάλιν τὴν Ἄνναν Κάδερικ.

Κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο αἱ χρονολογίαι ἔχουσι μεγίστην σημασίαν. Εὐτυχῶς συναιῶ ἐν ἐμοὶ δύο ιδιότητες ὅπως ἀντιθέτους, δηλαδή τὴν τοῦ εὐαίσθητου ἀνθρώπου καὶ τὴν τοῦ πολυασχόλου. Ἐνθυμούμαι πᾶσαν χρονολογίαν εὐχερῶς.

Τὴν Τετάρτην 25 Ἰουλίου 1850, ἀπέστειλα τὴν σύζυγόν μου ἐφ' ἀμαξῆς διὰ νὰ μ' εὐκολύνῃ ἀμέσως ἐκποδῶν ποιούσα τὴν κυρίαν Κλέμεντς. Ἦρκεσαν ὅπως ἐπι-

τύχωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἡ πρόφασις προσκλήσεως προερχομένης ἐκ μέρους τῆς κυρίας Κλάυδ, ἧτις δῆθεν εὐρίσκετο εἰς Λονδίνον. Ἡ σύζυγός μου ὠδήγησε τὴν κυρίαν Κλέμεντς ἐφ' ἀμαξῆς μέχρι τινός· εἶτα ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἤθελε κάτι τι ν' ἀγοράσῃ ἐξ ἐνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἔφυγε μετ' ἄκρας ἐπιτηδειότητος ἐπιστρέψασα εἰς τὴν ἐν Σαιντ-Τζὼνς Γουδ οἰκίαν μας, ὅπως ὑποδεχθῆ τὴν ἀναμενόμενην ταξειδιώτιδα. Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ταξειδιώτις προανηγέθη εἰς τοὺς ὑπηρετάς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Κλάυδ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ ἐπιβὰς ἐτέρας ἀμαξῆς διηυθύνθη πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ὅπου εἶχε μεταβῆ καὶ ἡ σύζυγός μου, ἐφωδιασμένος μετ' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Ἄνναν Κάδερικ ἐν ἧ ἐλέγετο ὅτι ἡ κυρία Κλάυδ ἐκράτει πλησίον τῆς τὴν κυρίαν Κλέμεντς, ὅπως διέβη μετ' αὐτῆς τὴν ἡμέραν καὶ ὅτι ἐπομένως ὄφειλε καὶ αὐτὴ νὰ μεταβῆ ἐκεῖ, συνοδουομένη ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου κυρίου ὅστις ἴστατο ἀνάμενον αὐτὴν εἰς τὴν θύραν, αὐτοῦ ἐκείνου ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐν Χαμφιάρ τὴν εἶχε σώσει ἐκ τῶν καταδιωγμῶν τοῦ σὶρ Πέριβαλ. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀγαθὸς κύριος διεβίβασε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην διὰ τινος ἀγιοῦ παιδὸς καὶ ἀνέμεινε τὴν ἐκβαθὴν ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς θύρας ἰατάμενος. Μόλις ἡ Ἄννα ἐπεφάνει εἰς τὸν αὐτόν, εὐθὺς ἤνοιξεν ἐκεῖνος τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξῆς, ἧτις κατέπιεν εὐθὺς τὴν λείαν καὶ ἀνεχώρησε μετὰ σπουδῆς.

(Ἐπιτραπήτω μοι εἰς τὸ μέρος τοῦτο μίαν παρεμπύπτουσα ἐπιφώνησις: Πόσον ζωηρὸν ἐνδιαφέρον παρέχουσι πᾶσαι αὗται αἱ λεπτομέρειαι!)

Καθ' ὁδὸν ἐνῶ μεταβαίνομεν εἰς Φόρεστ Ρῶδ, ἡ νεκρά μου σύντροφος οὐδένα ἐξεδήλωσε φόβον. Κατορθῶ ν' ἀνάγκυβάσκῃ ἦθος πατρικὸν οἶον· δῆποτε κάλλιον, ὁσάκις τοῦτο μετ' ἐμφορῆς ἢ φιλοστοργίας δὲ ἦν ὑπεκρίθη κατ' ἐκείνην τὴν περίστασιν ὑπῆρξεν ἐπιτυχεστάτη. Εἶχεν ἀρκετοὺς λόγους ὅπως μ' ἐμπιστεύηται· ἐγὼ εἶχα παρασκευάσει τὸ φάρμακον ὅπερ τοσοῦτον τὴν ὠφέλησεν· ἐγὼ τὴν εἶχα προφυλάξει ἀπὸ τοῦς κινδύνους οὓς διέτρεχεν ἐκ τῆς καταδιώξεως τοῦ σὶρ Πέριβαλ. Ἐν τούτοις ἡ πεποιθήσις μου εἰς τὰ κεκτημένα ταῦτα δικαίωματα ὑπῆρξε μεγαλειότερα τοῦ δειντοῦ· δὲν ἐξετίμησα καλῶς τὴν ἐμφυτον ἐκείνην ὀξυδέρκειαν τῆς παρατηρήσεως ἣν ἔχουσι πολλάκις τὰ περιωρισμένης διανοίας ἄτομα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι παρημέλησα νὰ προετοιμάσω τὸ πνεῦμά τῆς καταλλήλως, διὰ νὰ μὴ ἐγνωσθῇ ἀπατόμως τὴν πλάνην ὅτε θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἀφοῦ τὴν ὠδήγησα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἀφοῦ δὲν εἶδεν ἄλλον ἐκτὸς τῆς κυρίας Φόσκου, ἧτις τῇ ἦτο πάντῃ ἀγνωστος, κατελήθη ὑπὸ σφοδρᾶς ταραχῆς. Καὶ ἂν εἶχε προαισθανθῆ τὸν κίνδυνον, ὅπως ὁ κύων ὀσφραίνεται τὴν παρουσίαν ἀνθρώπου ὃν δὲν βλέπει ἀκόμη, ὁ φόβος τῆς δὲν θὰ ἐξεδηλοῦτο πλέον αἰφνιδίως καὶ εἰς τρόπον τὸσον ἀνεξήγητον.

Εἰς μάτην ἐπενέβην. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἡδυνάμην νὰ πρᾶνω τὸν καταλαβόντᾳ αὐτὴν τρόπον· ἀλλὰ εἰς τὸ σοβαρὸν καρδιακὸν νόσημα, οὐ τὰς προσβολὰς τὸσον συνεχῶς ὕφιστατο, οὐδαμῶς ἰσχυροῦς καταπραυντικαὶ αἱ ἠθικαὶ παρηγορίαι. Μετὰ πολλοῦ τρόμου εἶδον αὐτὴν καταλειφθεῖσαν ὑπὸ σπασμῶν· ἡ προσβολὴ αὐτῆ ἔνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς καταστάσεώς τῆς, ἠδύνατο νὰ τὴν φονεύσῃ ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας διὰ μιᾶς.

Προσεκλήθη ἀμέσως ὁ πλησιέστερον κατοικῶν ἰατρός· ἡ συνδρομὴ τοῦ ἐξητηθῆ ἐπ' ὀνόματι τῆς κυρίας Κλάυδ. Ἄκρας νύχαισθηθη ἰδὼν ὅτι ὁ ἰατρός ἦτο ἐμπειρότατος εἰς τὸ ἔργον του. Τῷ περιέγραψα τὴν ἀσθενῆ ἣν ἐμελλε νὰ ἐπισκεφθῆ ὡς πάσχουσαν κάπως τὸν νοῦν καὶ ὑπακειμένην εἰς παραδόξους φρεναπάτας· πρὸς ταῦτοις διέθεσα οὕτως τὰ πράγματα, ὥστε νὰ μὴ ἔχη ἡ ἀσθενὴς παρ' αὐτὴν ἄλλον φύλακα ἐκτὸς τῆς συζύγου μου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως ἡ ταλαιπωρος εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε δὲν ἀνησυχουνοποῦς περὶ ὅσων ἠδύνατο νὰ εἴπῃ. Ὁ μόνος φόβος ὅστις μ' ἔκαμνε ν' ἀνησυχῶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο μήπως ἡ δῆθεν κυρία Κλάυδ δὲν ἤθελε φθάσει εἰς Λονδίνον.

Εἶχα γράψῃ πρὸς τὴν κυρίαν Ριουμπελ παραγγέλλων αὐτῇ νὰ ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν μου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου τῆς τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς, 26 τοῦ μηνός· εἶχα ταυτοχρόνως γράψῃ πρὸς τὸν σὶρ Πέριβαλ νὰ ἐπίδειξῃ πρὸς τὴν σύζυγόν του τὴν γραφεῖσαν παρὰ τοῦ κ. Φαίρλη ἐπιστολὴν, κίμων δὲ αὐτὴν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ Μαριάννα ἤδη ἀνεχώρησε, νὰ μὴ ἐξαποστείλῃ αὐτὴν εἰς τὴν πρωτεύουσιν διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς μεσημβρίας τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν τῆς 26. Ὡρίμως σκεφθεὶς εἶχον ἐννοήσει πόσον ἦτο ἐπᾶναγκαι· ἔνεκα τῆς καταστάσεως τῆς Ἄννας Κάδερικ—νὰ ἐπισπεύσω τὰ συμβάντα καὶ νὰ ἔχω τὴν κυρίαν Κλάυδ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου πρὸ τῆς προθεσμίας ἣν ἀρχῆθεν εἶχα τάξει. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς βασανιζούσης με φοβερᾶς ἀνησυχίας παίας ἄλλας ὁδηγίας ἠδυνάμην νὰ δώσω; Ἐπρεπεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ν' ἀφήσω ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἐκβαθὴν τῶν πραγμάτων εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὸν ἰατρὸν. Ἡ συγκινήσις μου ἐξεδηλοῦτο διὰ περιπαθῶν ἀποστροφῶν, ἡμῖν ὅμως ἀρκετὰ προσεκτικῶς ὥστε ν' ἀναφέρω εἰς αὐτὰς τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Κλάυδ, ὁσάκις διέφευγον τοῦ στόματός μου ἐπὶ παρουσίᾳ τριτοῦ.

Ἡ ἀσθενὴς διήλθε νύκτα χαίριστην, ἀφουρνίσθη δὲ ἔχουσα ὅπως ἐξηνητημένως τὰς δυνάμεις· ἀλλὰ καθόσον ἡ ἡμέρα προέβαινε ἐξωγογόνθη εἰς βαθμὴν ἀξιοθαύμαστον. Ταυτοχρόνως ἀνέκτησεν ἰσχύν καὶ αἱ ἐλαστικαὶ μου ιδιότητες. Ἀπάντησιν ἐκ μέρους τοῦ σὶρ Πέριβαλ καὶ τῆς κυρίας Ριουμπελ ἀνέμενον νὰ λάβω τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον 26. Προβλέπων ὅτι ἐμελλον νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀκριβῶς αἱ ὁδηγίαι μου—περὶ τούτου δὲ ἡμῖν βέβαιος, ἐκτὸς ἐν ἐπήρχετο ὅπως τυχαῖν ἐμπό-

διον—ἔσπευσα ν' ἀνέρω και νὰ ναυλώσω ἀμαξαν πρὸς παραλαβὴν τῆς κυρίας Κλαῦδ ἐκ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου, διέταξα δὲ νὰ εὑρεθῇ ἡ ἀμαξα πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας μου ἀκριβῶς τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὥρα τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Ἀφοῦ εἶδα ἐγγραφεῖσιν τὴν παραγγελίαν μου εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἀμαξοστασίου μετέβην πρὸς συνεννόησιν και διευθετήσιν ἄλλων μικρῶν τινῶν ἀσχυολῶν μετὰ τοῦ κυρίου Ριοῦμπελ. Ἐξησφαλίσαι ἐπίσης τὴν συνεργασίαν δύο κυρίων ἰατρῶν, οἵτινες ἠδύναντο νὰ μοι προμηθεύσωσι τινὰ πιστοποιητικὰ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα. Ἐνα ἐξ αὐτῶν ἐγνωρίζον προσωπικῶς ὁ ἕτερος διετέλει εἰς στενὰς σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου Ριοῦμπελ. Ἦσαν ἀμφότεροι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, ὧν ἡ ἰσχυρὰ ψυχὴ γινώσκει θαυραλέως νὰ αἰρηται ὑπεράνω τῶν χυδαίων προλήψεων. Ἀμφότεροι ἐταλαιπωροῦντο ὑπὸ δεινῶν χρηματικῶν στενοχωριῶν, εἶχον δὲ πίστιν εἰς ἐμὲ και εἰς τὸν ἀστέρα μου.

Εἶχον ἤδη παρέλθει ἡ πέμπτη ἐσπερινὴ ὥρα, ὅτε ἀφοῦ ἔλαβον ὄλα ταῦτα τὰ μέτρα ἐπέστρεψα εἰς τὴν κατοικίαν μου. Εὐθύς ὡς ἔφθασα, ἔμαθον ὅτι ἡ Ἄννα Κάδερικ εἶχεν ἀποθάνει. Ἀπέθανε τὴν 25, και ἡ κυρία Κλαῦδ ἔμελλε νὰ φθάσῃ εἰς Λονδῖνον μόνον κατὰ τὴν 26.

Κατεβλήθη ἐκ τοῦ ἀτυχήματος τούτου και ἀπεθαρρύνθη. Μελετήσατε καλῶς τὰς λέξεις ταύτας: Ὁ Φόσκος ἀπεθαρρύνθη!

Δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ὀπισθοχωρήσω. Πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου ἦδη ὁ ἰατρός, εἶχε λάβει τὴν φροντίδα, ὅπως με ἀπαλλάξῃ τῆς ἐνοχλήσεως, νὰ καταχωρίσῃ εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τὸν ἐπισυμβάντα θάνατον ὑπὸ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ χρονολογίαν. Τὸ μέγα μου δημιουργημα, ἀνελλιπὲς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, εἶχεν εἰς τὸ ἐξῆς τὸ τρωτὸν αὐτοῦ μέρος ὀυδεμίαν προσπαθειὰ ἐκ μέρους μου ἠδύναντο νὰ τροποποιήσῃ τὸ ἀπαίσιον συμβάν τῆς 25. Μὲ θάρρος λεόντειον ἀπεφάσισα μόνον περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ μεριμνήσω. Τὰ συμφέροντα τοῦ σὶρ Πέρισβαλ και τὰ ἰδικὰ μου διετέλουν ἀκόμη εἰς κίνδυνον, ὥστε ἄλλο τι δὲν ὑπελείπετο εἰμὴ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ παιγνίδιον.

Τὴν πρωίαν τῆς 26 ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ σὶρ Πέρισβαλ δι' ἧς μοι ἀνήγγειλε τὴν προσεχῆ ἀφίξιν τῆς συζύγου του διὰ τῆς μεσημβρινῆς ἀμαξοστοιχίας. Μοι ἔγραψεν ὡσαύτως και ἡ κυρία Ριοῦμπελ ἀγγέλλουσα ὅτι ἔμελλε νὰ φθάσῃ τὴν ἐσπέραν. Ἀπῆλθον διὰ τῆς ἀμαξῆς ἣν εἶχον ναυλώσει καταλείπων νεκρὰν εἰς τὴν οἰκίαν μου τὴν ὑποβολιμαίαν κυρίαν Κλαῦδ, ὅπως μεταβῶ πρὸς ὑπάντησιν τῆς πραγματικῆς. Παρέλαβον μετ' ἐμοῦ κεκρυμμένα ἐντὸς τοῦ καθίσματος τῆς ἀμαξῆς τὰ ἐνδύματα ἅτινα ἔφερον ἡ Ἄννα Κάδερικ ὅτε ἀφίκετο εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἐμελλαν νὰ χρησιμεύσωσι ταῦτα ὅπως ἡ ἀποθανοῦσα ἀναστήθῃ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ζωῆς. Οἶα περιπέτεια!.. Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ συστήσω αὐτὴν εἰς τὴν νέαν γενεάν

τῶν μυθιστοριογράφων, ἣτις ἔ' ἀναφανῆ ἐν Ἀγγλίᾳ, τὴν προσφέρω δὲ ὡς ὄλως διόλου νέαν εἰς τοὺς ἐξαντληθέντας δραματούργους τῆς Γαλλίας.

Ἡ κυρία Κλαῦδ εὑρίσκετο ἐν τῷ σταθμῷ. Τὸ πλῆθος ἦτο μέγα αὐτόθι και μεγάλη ἐπεκράτει ἀταξία, ὥστε ἐδέησε νὰ κπερέλθῃ χρονικὸν διάστημα μεγαλύτερον ἐκείνου ὅπερ ἐπεθύμουν—διότι ἠδύναντο τυχαίως νὰ εὑρεθῇ ἐκεῖ τις ἐκ τῶν γνωρίμων τῆς—πρὸς ἀνέυρεσιν και παραδόσιν τῆς ἀποσκευῆς τῆς. Ἡ πρώτη ἐρώτησις ἦν μοι ἀπέτεινε μὲ οἷς ἐξεκίνησεν ἡ ἀμαξα, ἦτο περὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς, περὶ ἧς ἰκετευτικῶς μοι ἐζήτηει πληροφορίας ἐπενόησα ἀμέσως και τῇ ἀνεκοίνωσα εἰδήσεις λίαν κληροσυγκαιτικὰς ὑποσχόμενος ὅτι θὰ ἔβλεπε τὴν Μαριάνναν μὲ οἷς ἠθέλωμεν φθάσει εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἡ οἰκία μου, ἦν οὕτως ἀνέφερον, ἔκειτο εἰς τὰ πέρα τῆς πλατείας Λεῖσσεστερ, κατακειτο δὲ παρὰ τοῦ κυρίου Ριοῦμπελ ὅστις μᾶς ἐδέχθη εἰς τὴν εἴσοδον.

Ἰδὴ ἤγασα τὴν συνοδοιπόρον μου εἰς αἶθουσαν κειμένην εἰς τὸ βῆθος τοῦ ἄνω πατώματος ὅτι δύο ἰατροὶ ἀνέμενον εἰς τὸ κατώτερον πάτωμα ὅπως ἐξετάσωσι τὴν ἀσθενῆ και μοι χορηγήσωσι τὸ πιστοποιητικόν. Ἀφοῦ καθύσχασα τὴν κυρίαν Κλαῦδ λέγων αὐτῇ ὅτι ἔπρεπε περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀδελφῆς τῆς, τῇ εἰσήγαγον τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς δύο ἀξιότιμους φίλους μου. Ἐξετέλεσαν οὗτοι ἀνελλιπῶς και εὐσυνειδήτως τὰς ἀπαιτούμενας διατυπώσεις. Ἀφοῦ ἐξῆλθον εἰσῆλθον πάλιν ἐγὼ εἰς τὴν αἶθουσαν και ἐζώθησα τὰ πράγματα ποιούμενος ὑπαινιγμὸν τινὰ ὅπως οὖν θλιβερόν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας τῆς δεσποινίδος Χάλλκομβ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν οἷον προσέidon. Ἡ κυρία Κλαῦδ ἐφοβήθη και ἐλιποθύμησε. Διὰ δευτέραν και τελευταίαν φοράν κατέφυγον εἰς τὴν ἐπιστήμην ἐν ποτήριον ὕδατος ἐπίτηδες παρεσκευασμένου και ἐν φιαλίδιον ὀξέων ὡσαύτως παρεσκευασμένων με ἀπῆλλαξαν παντὸς περαιτέρω φόβου και πάσης ἐνοχλήσεως. Νεώτεροι τινὲς ἐπιθέσεις τοῦ ναρκωτικοῦ κατὰ τὰς ἐσπερινὰς ὥρας ἤρκεσαν ὅπως τῇ παράσχωσι τὴν ἀνεκτιμήτην εὐεργεσίαν μιᾶς νυκτὸς ἀταράχου ὕπνου. Ἡ κυρία Ριοῦμπελ ἀρίκετο ἐγκαίρως ὅπως βῆθῃ τὴν κυρίαν Κλαῦδ νὰ ἐκδυθῇ και νὰ κατακλιθῇ. Τῇ ἀφῆρθησαν λοιπὸν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὰ ἰδικὰ τῆς ἱμάτια και τὴν ἐπαύριον περιεβλήθη τὰ τῆς Ἄννης Κάδερικ ἐγένετο δὲ τοῦτο με πάντα τὸν ὀφειλόμενον πρὸς αὐτὴν σεβασμόν, χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασι τῆς ἀξιολόγου κυρίας Ριοῦμπελ. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκράτησα τὴν ἀσθενῆ εἰς κατάστασιν σχεδὸν ἀναισθησίας ἕως ὅτου ἡ ἐπιτηδεύτης τῶν δύο ἰατρῶν, οἵτινες μοι παρέιχον φιλικῶς τὴν συνδρομὴν των, μοι ἐπρομήθευσεν ἐνωρίτερον ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζον τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὴν καθύρξιν διαταγῆν. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην—δηλαδὴ τὴν ἐσπέραν τῆς 27—ἡ κυρία Ριοῦμπελ και ἐγὼ ὠδηγήσαμεν εἰς τὸ φρενοκομεῖον τὴν

Ἄννην Κάδερικ, ἣν εἶχομεν ἀναστήσει. Ἐγένετο δεκτὴ αὐτόθι μετ' ἀκρας ἐκπλήξεως, ἀλλ' ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ὑποψίας χάρις εἰς τὴν ἐπίτημον διαταγῆν, εἰς τὰ πιστοποιητικὰ τῶν ἰατρῶν, εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ σὶρ Πέρισβαλ, εἰς τὴν μεταξὺ τῶν δύο γυναίκων ὀμοιότητα τῶν ἐνδύματων και εἰς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν ἐν ἣ διετέλει ἡ ἀσθενὴς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἐπέστρεψα ἀμέσως ἵνα βοηθήσω τὴν κυρίαν Φόσκου εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς κηδείας, τῆς δῆθεν κυρίας Κλαῦδ, φέρων τὰ ἐνδύματα και τὴν ἀποσκευὴν τῆς ζωῆς, ἅτινα ἐπέψαμεν κατόπιν εἰς Κώμπερλανδ διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας δι' ἧς μετεκομίσθη και τὸ νεκρὸν σῶμα. Παρέστην εἰς τὴν κηδείαν ἐν πάσῃ ἐπισημότητι τῆς αὐστηρᾶς ἐθιμοταξίας, φέρων πλήρη ἐνδυμασίαν πένθους ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἐνταῦθα τελευτᾷ ἡ ἔκθεσις περὶ τῶν σοβαρῶν γεγονότων, γραφεῖσα εἰς περιστάσεις ἐπίσης σοβαράς. Τὰ δευτερεύοντα προφυλακτικὰ μέτρα, ἅτινα ἔλαβον συνεννοηθεὶς και γράψας εἰς Λίμμεριτζ—Χάουζ εἶνε γνωστὰ εἶνε γνωστὴ ἐπίσης ἡ λαμπρὰ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς μου και τὰ οὐσιώδη αὐτῆς ἀποτελέσματα συνιστάμενα εἰς ἀξιόλογον χρηματικὸν ποσόν. Ὄφειλω δὲ νὰ δηλώσω εὐσυνειδήτως ὅτι τὸ μόνον τρωτὸν μέρος τῆς μηχανορραφίας δὲν ἀνεκαλύπτετο, ἀν πρότερον δὲν ἔπασχε τὸ μόνον τρωτὸν μέρος τῆς καρδίας μου. Ὅτε ἡ Μαριάννα διενήργησε και κατώρθωσε τὴν δραπέτευσιν τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὁ θαυμασμὸς δὲν μοι ἐνέπνεεν ἡ δραστηριότης ἐκείνη γυνὴ ὑπῆρξε τὸ μόνον αἴτιον, τὸ ἐμποδίσαν με νὰ παραβῶ τὴν τόσον ὀλεθρίαν εἰς τὰ συμφέροντά μου ἐκείνην πρᾶξιν.

Ἐχων πλήρη πεποιθήσιν εἰς τὴν παντελῆ ἐξαφάνισιν τῆς ταυτότητος τῆς κυρίας Κλαῦδ ἐτόλμησα νὰ παρίδω τὸν προφανῆ ἐκείνον κίνδυνον. Ἐσκεπτόμην ἀν ἡ Μαριάννα και ὁ κύριος Χαρτράϊτ ἐπεχείρουν ν' ἀποδείξωσι τὴν ἐξαφανισθεῖσαν ταυτότητα θὰ διεκινδύνευον νὰ φανῶσι εἰς τὸ δημόσιον ὡς ἀποπειρώμενοι προφανῆ δόλον ὀυτῶ δὲ ἐκτιθέμενοι εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν και τὴν δυσπιστίαν, θὰ καθίσταντο ὄλως ἀνίσχυροι ὅπως ἐθέσωσιν εἰς κίνδυνον τὰ συμφέροντά μου και τὸ μυστικὸν τοῦ σὶρ Πέρισβαλ. Διέπραξα μέγιστον σφάλμα τοιαύτην τρέφων πίστιν πρὸς τυφλὸν ὑπολογισμόν πιθανότητος διέπραξα και ἄλλο σφάλμα κατόπιν, ὅτε ὁ σὶρ Πέρισβαλ ἐτιμωρήθη τοσοῦτον τραγικῶς διὰ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην και τὴν βιαϊότητα του, σῶζων ἐκ νέου τὴν κυρίαν Κλαῦδ, ἣτις ἐπὶ τῷ ἀπλῷ μόνον νεύματί μου ἠδύναντο νὰ συλληφθῇ και νὰ ὀδηγηθῇ πάλιν εἰς τὸ φρενοκομεῖον, παρέχων δὲ και εἰς τὸν κύριον Χαρτράϊτ δευτέραν εὐκαιρίαν νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν μου. Ἐν ἐνὶ λόγῳ κατὰ τὴν σοβαρὰν ταύτην κρίσιν ὁ Φόσκος ἐπρόδωσεν αὐτὸς ἑαυτόν. Τὸ σφάλμα ἦτο οἰκτρὸν και ὄλως ἀντίθετον και ἀσύμφωνον με τὸν χαρακτήρα του! Ἀναζητήσατε ὁμως τὴν αἰτίαν ταύτην ἐν τῇ καρδίᾳ μου!.. ἀναζητήσατέ τὴν εἰς τὴν αὐτόθι κεκαραγμένην εἰκόνα τῆς Μα-

ριάννας Χάλκομ, πρώτην και τελευταίαν αδυναμίαν αξιοσημείωτον ἐν τῷ βίῳ τοῦ κόμητος Φόσκου!

Ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα ἐτῶν ποιοῦμαι τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην, ἣς ὁμοία δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνδρῶν. Νέοι! ἐπικαλοῦμαι τὴν συμπάθειάν σας· νεάνιδες! ζήτω παρ' ὑμῶν ἐν δάκρυ.

Ὀλίγαί λέξεις μοι ὑπολείπονται νὰ εἰπω ἀκόμα και ἡ προσοχή τοῦ ἀναγνώστου—ἡ ἐναγώνιος προσοχή ἣν κατάρθωσα νὰ συγκεντρώσω ἐπ' ἐμοῦ— θὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ βῆρος ὅπερ τῇ ἐπέβαλον.

Ἡ φυσικὴ μου ἀγχινοια μὲ προειδοποιεῖ ὅτι εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ ἐγερωθῶσιν ἀφύκτως ἀπορίαί τινες και ἐρωτήσεις προερχόμεναι ἐκ περιεργίας θὰ μοι ἀποταθῶσιν. Ἴδου αἱ τρεῖς ἐρωτήσεις εἰς ἃς ἀμέσως ἀπαντῶ.

Πρώτη ἐρώτησις. Ποία εἶνε ἡ ἀπόκρυφος ἀφορμὴ χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Φόσκου ἀφοσιούται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν και τῶν τολμηροτάτων μου ἐπιθυμιῶν, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν κρυφιοτάτων μου σχεδίων; Εἰς τοῦτο ἡδυνάμην κάλλιστα ν' ἀπαντήσω ἀναφερόμενος εἰς τὸν χαρακτήρα μου ἐρωτῶν δὲ και ἐγώ: Ποῦ εὑρετε εἰς τὰ παγκόσμια χρονικὰ ἀνδρα τῆς τάξεώς μου, μὴ ἔχοντα γυναῖκα τινὰ θυσιαζομένην ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ζωῆς τοῦ τοιούτου ἀνδρός; Ἄλλ' ἐνθυμοῦμαι ὅτι γράφω ἐν Ἀγγλίᾳ: ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνυμφεύθη και ἐρωτῶ μόνον ἂν εἰς τὴν χώραν ταύτην αἱ συζυγικαὶ ὑποχρεώσεις τῆς γυναικὸς παρέχουσιν αὐτῇ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάζη και νὰ κρίνη τὰς ἀρχὰς τοῦ συζύγου τῆς.

Οὐχὶ βεβαίως· ὀφείλει πρὸς αὐτὸν ἀνεπιφυλάκτως ἀγάπην, σέβας και ὑπακοήν. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐπραξε πάντοτε ἡ σύζυγός μου. Τοποθετοῦμαι ἐπὶ τοῦ βάρους τῆς ἠθικῆς και ἀπὸ τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ ὕψους βεβαίως ὅτι αὐτὴ ἐξεπλήρωνε πάντοτε μετὰ ζήλου τὰ ἐκ τοῦ ὑμεναίου ἐπιβαλλόμενα αὐτῇ καθήκοντα. Σιγήσατε κραυγαὶ τῆς συκοφαντίας! Γυναῖκες τῆς Ἀγγλίας! ἐπικαλοῦμαι τὴν συμπάθειάν σας ὑπὲρ τῆς κυρίας Φόσκου.

Δευτέρα ἐρώτησις: Ἐὰν ἡ Ἄννα Κχέρδικ δὲν ἀπέθνησκε τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἀπέθανε, τί ἡδυνάμην νὰ πράξω; Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει θὰ ἐνήργουν οὕτως ὥστε ἡ καταβεβλημένη και κεκμηκυῖα ὑπαρξίς τῆς νὰ εὑρῇ διαρκῆ ἀνάπαυσιν, θὰ ἦνοιγον τὰς θύρας τῆς φυλακῆς ταύτης, ἣτις καλεῖται ζωὴ και θὰ παρείχον εἰς τὴν δεσμώτιδα—ἀνιάτως πάσχουσαν τὴν ψυχὴν και τὸ σῶμα—τὴν ἐπιθυμητὴν ἐξοδον.

Τρίτη ἐρώτησις: Ἐὰν ὑποβληθῶσιν ὑπὸ ἥρεμον και δικαίαν ἀναθεώρησιν πᾶσαι αἱ γνωσταὶ περιστάσεις, ἡ διαγωγὴ μου εἶνε ἀξία σοβαρῆς τινος μομφῆς; Ὀχι! ἀπαντῶ μὲ ὄλην τὴν ἔμφασιν δεδικοιολογημένης πεποιθήσεως. Δὲν ἀπέφυγα ἄρα γε μετὰ προσοχῆς νὰ διαπραξῶ οἰονδήποτε τῶν ἐγκλημάτων ἐκείνων, ἅτινα δικαίως εἶνε μισητὰ ἐπειδὴ εἶνε ἀνωφελῆ; Χάρις εἰς τὰς ἀπεράντους χημικὰς γνώσεις μου μοι ἦτο εὐκολώτατον ν' ἀφαιρέσω τὴν

ζωὴν τῆς κυρίας Κλαῦδ, ἀλλὰ πρὸς μεγίστην θυσίαν τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων μου ἀπεδέχθην μάλλον τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φιλανθρωπίας—αἵτινες ἦσαν ἐνταυτῷ και αἱ τῆς φρονήσεως—και ἀντὶ νὰ ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν τῆς ἠρκέσθην μόνον ν' ἀφαιρέσω τὴν ἀτομικότητά της. Ἄς γείνη ἡ κρίσις ἐπὶ τοῦ τί ἡδυνάμην νὰ πράξω. Ὡ! πόσον τότε ἡ παραβολὴ μὲ παρίστα ἄθῶν και πόσαι ἀρεταὶ ἐκδηλοῦνται—ἐμμέσως, εἶνε ἀληθῆς—εἰς ὅσα πράγματι ἐπραξα!

Ἐξ ἀρχῆς ἀνήγγειλα ὅτι ἡ παρούσα ἐκθεσις ἐμελλε νὰ εἶνε ἐγγραφον μεγάλης ἀξίας· πράγματι δὲ αὕτη ἀνταπεκρίθη πληρέστατα εἰς τὴν προσδοκίαν μου. Ἄς τύχωσι καλῆς ὑποδοχῆς αἱ παρούσαι ἐνθερμοὶ γραμμαῖ, τελευταῖόν μου δῶρον πρὸς τὴν χώραν ταύτην ἣν ἐγκαταλιμπάνω διὰ παντός! Εἶνε ἀντάξια τῆς περιστάσεως και ἀντάξια κατὰ πάντα ἐμοῦ.

ΦΟΣΚΟΣ

Α

Συνέχεια τῆς διηγήσεως ὑπὸ Βάλτερ Χαρτράϊτ.

Ὅτε ἐπέρανα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τελευταίας τῶν σελίδων τῶν γραφειῶν ὑπὸ τοῦ κόμητος, ἡ ἡμίσεια ὥρα ἦν ὑπεσχηθῆν νὰ μείνω ἐν Φόρεστ-Ρῶδ εἶχε παρελθεῖ ἀπὸ τινων λεπτῶν. Ὁ κύριος Ρι-οῦμπελ παρετήρησε τὸ ὥρολόγιόν του και μὲ ἐχαίρεισε ταπεινῶς ὑποκλινόμενος. Ἡ γέρθην πάραυτα ἀφήσας τὸν πράκτορα τοῦ κόμητος κύριον τῆς ἐρήμου οἰκίας, ἔκτοτε δὲν τὸν ἐπανείδον, οὔτε ἤκουσα πλέον νὰ γίνητε λόγος περὶ αὐτοῦ ἢ περὶ τῆς συζύγου του. Ὅπως ἔλθωσι και παρεντεθῶσιν ἔρποντες εἰς τὸν δρόμον μας ἐξῆλθον ἐκ τῶν ζοφερῶν καταγωγῶν, κρησφυγέτων τῆς ἀτιμίας και τοῦ ἐγκλήματος, εἰς αὐτὰ δ' ἐπέστρεψαν ἔρποντες και ἐξήφανίσθησαν διὰ παντός ἐν τῷ σκότει.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Δι' ὀλίγων λέξεων παρέστησα εἰς τὴν Μαριάνναν και τὴν Λαύραν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀπεγνωσμένου διαβήματός μου και ἀνήγγειλα τὸ γεγονός ὅπερ προσεχῶς ἐμελλε νὰ ἐπακολουθήσῃ και νὰ μεταβάλῃ και τῶν τριῶν ἡμῶν τὸν βίον. Ἀνέβαλον δι' ἄλλην ὥραν τὴν διήγησιν τῶν λεπτομερειῶν και ἐπέστρεψα ἐν τάχει εἰς Σαιντ-Τζῶνς-Γούδ, ὅπως ἐξετάσω τοὺς ναυλώσαντας εἰς τὸν κόμητα τὴν ἄμαξαν δι' ἣς μετέβην εἰς τὸν σταθμὸν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς Λαύρας.

Χάρις εἰς τὴν διεύθυνσιν ἣν ὁ ἴδιος μοι ἔδωκεν ἀνεῦρον τὸ ἀμαξοστάσιον κείμενον εἰς ἐνὸς τετάρτου τοῦ μιλίου ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Φόρεστ-Ρῶδ. Ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτοῦ ἦτο εὐγενέστατος και περιποιητικώτατος. Ἀποῦ τῷ εἶπον ὅτι σπουδαία οἰκογενειακὴ ὑπόθεσις μὲ παρεκίνει νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ἐξετάσῃ ἐπιμελῶς τὰ βιβλία τῶν καθημερινῶν παραγγελιῶν πρὸς ἀνύρεσιν και καθορισμὸν ἀκριβῆ χρησιμότητος χρονολογίας, οὐδεμίαν προέβαλεν

ἀντίρρησην. Ἐκόμισε τὸ βιβλίον, ἐν αὐτῷ δὲ ὑπὸ χρονολογίαν 26 Ἰουλίου 1850. εὑρέθη ἐγγεγραμμένη ἡ παραγγελία ὡς ἐξῆς:

«Μία ἄμαξα διὰ τὸν κύριον κόμητα Φόσκον, εἰς Φόρεστ-Ρῶδ, ἀριθ. 5. Τὴν 2 ὥραν. (Ἰωάννης Ὁουεν)».

Ἐξετάσας ἔμαθον ὅτι τὸ ἐν τῇ παραγγελίᾳ σημειούμενον ὄνομα τοῦ Ἰωάννου Ὁουεν ἦτο τὸ ἐκτελέσαντος χρέη ἡνίοχου. Εἰργάζετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν σταύλων! ἐκεῖθεν δὲ τὸν προσεκάλεσα.

— Ἐνθυμῆσαι, τὸν ἠρώτησα, ἂν κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον μετέβης νὰ παραλάβῃς ἕνα κύριον ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 οἰκίας ἐν Φόρεστ-Ρῶδ ὅπως μεταφέρῃς αὐτὸν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βατερλώ;

— Νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἡνίοχος, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλά...

— Ἴσως ὅμως ὁ κύριος αὐτὸς τὸν ὁποῖον σοὶ λέγω ἀφησεν εἰς τὴν μνήμην σου ζωηροτέραν ἐντύπωσιν. Ἐνθυμῆσαι ἂν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος μετέφερες ἕνα ἀνθρωπον ὑψηλοῦ ἀναστήματος και ὑπερβολικὰ εὐσαρκον;...

Ἡ μορφή τοῦ ἡνίοχου διὰ μιᾶς ἐφωτίσθη.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, κύριε! ἦτο ὁ πλέον παχὺς ἀνθρωπος ἐξ ὧν εἶδον· ὁ βαρύτερος ἐπιβάτης ἐξ ὧν μετεκόμισα... Ὡ, βέβαια! τῶρα τὸ ἐνθυμοῦμαι καλά. Τῷ ὄντι, ὑπήγαμεν εἰς τὸν σταθμὸν και ἐξεκινήσαμεν ἀπὸ τὸ Φόρεστ-Ρῶδ. Ἦτο εἰς τὸ παράθυρον ἕνας παπαγάλος και ἐν ἄλλο πουλί παρόμοιον, ποῦ ἐξεκούφαιναν τ' αὐτιά μὲ τὰς φωναῖς των!... Ὁ κύριος αὐτὸς ἐβιάζετο νὰ εὑρῇ τὸ γρηγορώτερον τὰ κιβώτια τῆς κυρίας ὅπου ἐπῆγε νὰ παραλάβῃ εἰς τὸν σταθμὸν και μ' ἐφιλοδώρησε γενναῖα, διότι ἐφρόντισα και εὑρηκά τὰ κιβώτια χωρὶς καθόλου νὰ χάσωμεν καιρόν.

Ἐνεθυμήθην ἀμέσως ἐκ τῶν λόγων τούτων ὅτι ἡ Λαύρα διηγουμένη μοι τὰ κατὰ τὴν ἀφίξιν τῆς εἰς Λονδίνον μοι ὠμίλησε και περὶ τῆς ἀποσκευῆς τῆς ἣν ἐφρόντισε νὰ παραλάβῃ ἀγνωστὸς τις ἐλθὼν εἰς τὸν σταθμὸν μετὰ τοῦ κόμητος Φόσκου. Ὁ ἀγνωστὸς ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ ἐνώπιόν μου εὐρισκόμενος ἡνίοχος.

— Εἶδες τὴν κυρίαν; τὸν ἠρώτησα. Πῶς ἦτο; νῆα ἢ γραῖα;

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε!... μέσα σὲ τὸσον κόσμον ποῦ ἐπιγαينوῦρχετο, σὲ τέτοια ταραχῆ... δὲν ἔμπορῶ καθόλου νὰ ἐνθυμηθῶ, ὅσον και ἂν προσπαθῶ, πῶς ἦτο αὐτὴ ἡ κυρία... Τίποτε ἄλλο δὲν ἐνθυμοῦμαι παρὰ τὸ ὄνομά της...

— Τὸ ὄνομά της;

— Μάλιστα... ὠνομάζετο κυρία Κλαῦδ.

— Και πῶς ἐνθυμῆσαι τὸ ὄνομά της, ἐνῶ ἐλησμόνησες ὅλως διόλου τὴν μορφήν της;

Ὁ ἡνίοχος ἐμεδίασε και ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ του ἤρχισε νὰ προσρίβῃ τὴν ἀριστεράν κνήμην διὰ τοῦ δεξιῦ ποδός.

1 Ὅρα εἰκόνα φύλλου 84.

— Πρέπει νὰ ἔξυρτε, κύριε, εἶπεν, ὅτι ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, εἶχα νυμφευθῆ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου μου πρὶν λάβῃ τὸ ἰδικόν μου ἦτο ἀπαράλλακτον μετὰ τὸ ὄνομα ἐκεῖνης τῆς κυρίας, δηλαδὴ Κλάυδ! . . . Μοῦ τὸ εἶπεν ἡ ἰδία τὸ ὄνομά της. — Τὸ ὄνομά σας, κυρία, εἶνε γραμμένον ἐπάνω στὰ κιβώτια; τὴν ἠρώτησα. — Ναί, ἀπήντησεν, εἰς ὅλα εἶνε γραμμένον. . . τὸ ὄνομά μου εἶνε κυρία Κλάυδ. — Μπᾶ! εἶπα μέσκα τὰ ὀνόματα ὡς πρὸς αὐτὸ ὅμως εἶνε παλαιά μου γνωριμιά καὶ δὲν εἶνε φόβος μὴ τὸ ξεχάσω. . . Δὲν ἤμπορῶ νὰ σας εἰπῶ ἀκριβῶς πόσος καιρὸς ἀπέρκεσεν ἀπὸ τότε ἤμπορεῖ καὶ ἓνα ἔτος, ἤμπορεῖ καὶ ἕξ μῆνες, ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾷ τὸν χόνδρον ἐκεῖνον κύριον καὶ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας, τόσον καλὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι, ὥστε ἂν θέλετε ἤμπορῶ νὰ ὀρκισθῶ! . . .

Ἦτο ὅλος περιττὸν νὰ ἐνθυμῆται τὴν ἡμερομηνίαν, ἀφοῦ αὕτη θετικῶς ἐξήγετο ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ προϊσταμένου του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐνόησα ὅτι αἱ ἀποδείξεις ἃς εἶχον ἤδη εἰς χεῖρας ἦσαν ἐπαρκεῖς ὡπως καταρρέυση δι' αὐτῶν ὅλος ὁ μηχανισμὸς τῆς δολορραφίας. Χωρὶς νὰ διστάσω οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν προσεκάλεσα ἰδικαιτέρως τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ἀμαξοστασίου καὶ τῷ παρέστησα πόσῃ σπουδαιότητά εἶχεν ἡ ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν παραγγελιῶν ἐξαγομένη ἀποδείξις καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ ἡνιόχου. Δὲν ἐβραδύναμεν νὰ συμφωνήσωμεν ὡς πρὸς τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἀποζημιώσιν διὰ τὴν προσωρινὴν στέρησιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἡνιόχου. Ἐλαβον δὲ καὶ ἀντίγραφον τῆς ἐν τῷ βιβλίῳ ἐγγεγραμμένης παραγγελίας, ἐπικεκυρωμένον διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἰδιοκτήτου. Ἀφοῦ συνεφώνησα μετὰ τοῦ Ἰωάννου Ὁουεν νὰ τεθῆ εἰς τὴν διαθέσιν μου κατὰ τὰς ἐπομένους τρεῖς ἡμέρας καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐπὶ μακρότερον χρόνον, ἐξῆλθον τοῦ ἀμαξοστασίου.

Ἦμην ἤδη κάτοχος πάντων τῶν ἀναγκασιούτων ἐγγράφων, ἀντίγραφον δεόντως ἐπικεκυρωμένον τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως καὶ ἡ φέρουσα χρονολογίαν ἐπιστολὴ τοῦ σὶρ Πέριβαλ εὐρίσκοντο ἐν ἀσφαλείᾳ ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου μου.

Ἐχων λοιπὸν εἰς χεῖρας ὅλας τὰς ἐγγράφους ἀποδείξεις καὶ κλιῶς ἐνθυμούμενος πάσας τὰς ἀπαντήσεις τοῦ ἡνιόχου, διηυθύνθη διὰ πρώτην φοράν μετὰ τὴν ἐνκρίσιν τῶν ἀνακοινώσεων μου, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Κάυρλ. Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου ἦτο νὰ τῷ διηγηθῶ πάντα τὰ γενόμενα, καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω προσέτι ὅτι ἀπόφασιν εἶχον νὰ ὀδηγήσω τὴν ἐπαύριον εἰς Λίμμεριτζ τὴν σύζυγόν μου διὰ νὰ γείνη δεκτὴ καὶ ἀναγνωρισθῆ δημοσίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θεοῦ της. Ἄφινον δὲ τὸν κύριον Κάυρλ νὰ κρίνῃ ἂν καὶ αὐτὸς εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κυρίου Γίλμωρ, δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος ὡς πληρεξούσιος τῆς οἰκογενείας νὰ εὐρεθῆ παρὼν εἰς ὅ,τι ἔμελλε νὰ συμβῆ κατὰ τὴν κρίσιμωτάτην ἐκείνην περίστασιν.

Δὲν θ' ἀναφέρω τὴν ἐκπληξίν τοῦ κυρίου Κάυρλ, οὐδὲ τοὺς λόγους δι' ὧν ἐξέφρασε τὴν γνώμην του περὶ τῆς διαγωγῆς ἣν ἐτήρησα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῶν δυσκολωτάτων ἐρευνῶν μου. Τὸ οὐσιωδέστερον καὶ μᾶλλον ἀξίον λόγου εἶνε ὅτι ἀπερᾶσεν ἀμέσως νὰ μᾶς συνοδεύσῃ εἰς Κώμπερλανδ.

Τὴν ἐπαύριον ἀνεχωρήσαμεν ἑνωρὶς διὰ τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας. Ἡ Λαύρα, ἡ Μαριάννα, ὁ κύριος Κάυρλ καὶ ἐγὼ εὐρισκόμεθα ὁμοῦ, ὁ δὲ Ἰωάννης Ὁουεν καὶ εἰς ὑπάλληλος τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Κάυρλ εὐρίσκοντο εἰς ἕτερον διαμερίσμα. Φηλάσαντες εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λίμμεριτζ, διηυθύνθημεν πάραυτα εἰς τὴν ἔπαυλιν Τέδδς-Κόρνερ. Εἶχον ἀμετακλήτως ἀποφασίσῃ νὰ μὴ πατήσῃ ἡ Λαύρα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ της πρὶν ἢ ἐπισήμως ἀναγνωρισθῆ ὡς ἀνεψιᾶ αὐτοῦ. Ἀρῆκα εἰς τὴν Μαριάνναν τὴν φροντίδα νὰ συνενοηθῆ ὡς πρὸς τὰ καταλύματα μετὰ τῆς κυρίας Τέδδς, εὐθύς ὡς ἡ ἀγαθὴ αὕτη γυνὴ ἤθελε συνέλθει ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ὑπ' ἧς καταλήφθη ὅτε ἔμειθε τὸν σκοπὸν τῆς εἰς Κώμπερλανδ ἀρίξεώς μας, συνεφώνησα δὲ μετὰ τοῦ συζύγου της ὅτι εἰς τὸν Ἰωάννην Ὁουεν θὰ παρειχθετο φιλοξενία ἐγκάρδιος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἐπαύλει ὑπηρετῶν. Μετὰ τὰ προκαταρκτικὰ ταῦτα μέτρα, ὁ κύριος Κάυρλ καὶ ἐγὼ ἀπήλθομεν ὁμοῦ εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ.

Δὲν δύναμαι ν' ἀναφέρω διὰ μακρῶν καὶ ἐν λεπτομερείᾳ τὴν μετὰ τοῦ κυρίου Φαίρλη συνδιάλεξίν μας, διότι εἶνε ἀδύνατον ν' ἀναμνησθῶ αὐτοῦ χωρὶς νὰ καταληφθῶ ὑπὸ αἰσθημάτων ἀγχανκτικῆς καὶ περιφρονήσεως, καθιστῶντος αὐτὸν ἀπεχθέστατον. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ διαβεβαιώσω ἀπλῶς ὅτι ἐπέτυχον τὸν σκοπὸν μου. Ὁ κύριος Φαίρλη προσεπάθησε νὰ προσενηχθῆ πρὸς ἡμᾶς μετὰ τὸ σύνθημα σύστημά του. Τὸν ἀφήσαμεν νὰ ἐκφέρῃ, οὐδαμῶς ἀξιώσαντες αὐτὰς προσοχῆς, τὰς αὐθάδεις βανκυσότητας δι' ὧν ἤρξατο ἐκ μέρους τοῦ ἡ μεταξὺ ἡμῶν συνέντευξις. Ἠκούσαμεν κατόπιν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συμπαθείας τὰς διαμαρτυρίας του δι' ὧν ἠθέλησε νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τῆς μηχανορραφίας τὸν εἶχε κατὰ γράμμα ἀποσβολώσει. Ἐπὶ τέλους ἤρρισε στένων καὶ πικρανοόμενος ὡς παιδίον τιμωρηθέν. — Πῶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἡ ἀνεψιᾶ του ἔζη, ἐνῶ τῷ εἶπον ὅτι ἀπέθανε. Θὰ ἐδέχετο εὐχαρίστως τὴν ἀγαπητὴν του Λαύραν, ἐὰν τῷ ἐχορηγεῖτο ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς ὡπως συνέλθῃ. Μήπως μᾶς ἐφάνετο ἔχων τὴν ὄψιν αὐτίνος εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπισπυρῆται τὸ τέλος δι' ἀδικόπων ἀνησυχιῶν; Ὅχι, δὲν εἶνε ἀληθές; Τότε δικτὶ τὸν βραχνίζουσαν ἀκαταπαύστως; . . . Καὶ ἐπανελάμβανε τὰ παράπονά του ὡσάντις τῷ παρουσιαζέτο ἡ εὐκαιρία, ἕως ὅτου ἔθεσα ἐγὼ τέρμα εἰς αὐτὰς στενοχωρῶν αὐτὸν δι' ἀναποφύκτου διλήμματος. Τῷ προέτεινα νὰ ἐκλέξῃ μετὰ τῶν δύο: ἢ ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην εἰς τὴν ἀνεψιᾶν του ὑπὸ τοὺς προτεινομένους ὅρους, ἢ νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπειὰς ἃς θὰ συνεπήγετο ἡ

δημοσία διεκδίκησις τῶν δικαιωμάτων τῆς Λαύρας ἐπὶ δικαστηρίου. Ὁ κύριος Κάυρλ πρὸς δὲν ἐστρέφετο συνεχῶς ἐπικαλούμενος τὴν προστασίαν, τῷ εἶπεν ἄνευ περιφράσεων ὅτι τὸ ζήτημα ἔπρεπε νὰ λυθῆ ἀμέσως, ἄνευ περαιτέρω ἀργοπορίας. Ἀναγκασθεὶς τότε νὰ ἐκλέξῃ ἐκεῖνο ὅπερ πρὸ πικρῶς ἄλλου ἀπήλλασεν αὐτὸν ἀκαδήποτε μερίμνης ἀτομικῆς ἢ ἐνοχλήσεως, ἐδήλωσε μετ' αἰφνιδίου ζωηρότητος ὅτι δὲν ἐπεθύμει οὐδ' ἦτο ἱκανὸς νὰ ὑποστῇ νέας ἐκδιάσεις καὶ ὅτι ἐπομένως ἠδυναμέθη χωρὶς νὰ παρεμβάλῃ α ὑπὸς τὸ ἐλάχιστον πρόσκομμα νὰ πράξωμεν ὅ,τι ἐπεθυμοῦμεν.

Ὁ κύριος Κάυρλ καὶ ἐγὼ ἀπήλθομεν ἀμέσως ὡπως ἀπὸ κοινοῦ συντάξωμεν τὴν ἐγκύκλιον ἣτις ἔμελλε ν' ἀποσταλῆ πρὸς πάντας τοὺς ἀκολουθήσαντας τὴν πλατὴν κηδεῖαν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Φαίρλη. Προτεκκαλοῦντο νὰ παρευθεῶσιν ὅλοι τὴν ἐπομένην εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ. Εἰς λιθοξόου ἐκ Κάρλιλ παρηγγέθη ταυτοχρόνως ὡπως πέμψῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Λίμμεριτζ ἓνα τῶν ἐργατῶν τοῦ ἔνα ἐξαλείψῃ τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφὴν. Ὁ κύριος Κάυρλ, ὅστις ἔμελλε νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀνεδέχθη νὰ πείσῃ τὸν κ. Φαίρλη, ἀφοῦ ἤθελον ἀναγνώσει εἰς αὐτὸν τὴν ἐγκύκλιον, νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφὴν του ἰδιοχειρῶς κατῶθεν ἐκάστης ἐπιστολῆς.

Μείνας ἐν Τέδδς-Κόρνερ ἐχρησιμοποίησεν ὀλόκληρον τὴν μεσολαβοῦσαν ἡμέραν ὡπως συντάξῃ λεπτομερῆ ἱστορικὴν ἔκθεσιν τῆς μηχανορραφίας ἐπισυναπτῶν εἰς αὐτὴν καὶ ἔκθεσιν τῶν γεγονότων δι' ὧν ἐπισημώτατα διεψεύδετο ὁ δῆθεν θάνατος τῆς Λαύρας. Πρὶν ἀναγνώσῃ τὰ αὐτὰ τὴν ἐπομένην εἰς τὴν ὀμήγουρον τῶν προσκεκλημένων ἐνοικιαστῶν τῶν κτημάτων, ὑπέβαλλον τὰ ἐγγράφα ταῦτα εἰς τὸν κύριον Κάυρλ. Συνεφώνησα μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν τάξιν καθ' ἣν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεως θὰ προσήγοντο αἱ ἐπικυροῦσαι αὐτὴν μαρτυρίαι. Ἀφοῦ ἐκανονίσσαμεν καὶ τοῦτο ὁ κύριος Κάυρλ προσεπάθησε νὰ φέρῃ τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς παρουσίας τῆς Λαύρας. Οἶδεν γινώσκων καὶ οὐδὲν ἐπιθυμῶν νὰ μάθω, ἀμφιβέβλων δ' ἀπ' ἐτέρου ἂν ἤθελον ἐγκρίνει ὡς δικηγόρος ἐξετάζων τὰ πράγματα τὴν ἀπόφασιν ἣν ἐθεώρησα κελὶν νὰ λάβω ὡς πρὸς τὸ ἰσόδιον εἰσόδημα ὅπερ ἡ σύζυγός μου ἐδικαιοῦτο νὰ λαμβάνῃ ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν δεκακισχιλίων λιγῶν στερινῶν, τῶν κληροδοτηθεισῶν ἄλλοτε εἰς τὴν κυρίαν Φόσκου, παρεκάλεσα τὸν κύριον Κάυρλ νὰ με συγχωρήσῃ ἂν ἀπέχον νὰ συζητήσω μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τοιούτων ζητημάτων. Ἠδυνάμην νὰ εἶπω ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ ὅτι τὰ ζητήματα ταῦτα ἦσαν στενωῶς συμπεδεμένα μετὰ τῶν θλίψεων καὶ τῶν συμφορῶν τοῦ παρελθόντος περὶ ὧν οὐδέποτε ἐκάμνομεν λόγον ἀναμεταξύ μας καὶ ἐφ' ὧν μᾶς ἦτο εἰς ἄκρον ἐπώδυνον νὰ συζητῶμεν μετὰ ξένων.

Τὸ τελευταῖόν μου ἔργον περὶ τὴν ἐσπέραν ἦτο νὰ ἐφοδιασθῶ καὶ διὰ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐπιτυμβίου πλακῆς, ἀντιγράφων

πριν ἢ ἐξαλειφθῆ τὴν ψευδῆ ἐπιγραφὴν ἢ τις ἐβεβήλωνεν ἀκόμη τὸν οικογενειακὸν τάφον.

Τέλος πάντων ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, ἡ μεγάλη ἡμέρα καθ' ἣν ἡ Λαύρα ἀνεβάνη εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην τοῦ ἐστιατορίου τοῦ Λίμμεριτζ-Χάουζ ἦν πάντες καλῶς γινώσκουμεν. Πάντες οἱ αὐτόθι συνηγμένοι ἠγέρθησαν ἀπὸ τὰς ἔδρας τῶν τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡ Λαύρα εἰσήλθεν ὀδηγουμένη παρὰ τῆς Μαριάννας καὶ παρ' ἐμοῦ. Οἱ ἐπαναθιλέποντες τὴν μορφήν τῆς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταστείλωσι κίνημα ἐκπλήξεως, καὶ ψιθυροὶ συγκινήσεως διέδραμε τὰς τάξεις αὐτῶν. Τὴν γενικὴν ταύτην αἰσθησὶν εὐχερῶς ἠδυνήθημεν ἢ ἀντιληφθῶμεν. Ὁ κύριος Φαίρλη ἦτο παρὼν κατ' ἀπίσθησέν μου ἔχων παρ' αὐτῷ τὸν κύριον Κάυρλ. Ὁ θεράπων του ἴστατο ὀπισθὲν τοῦ κρατῶν εἰς τὴν μίαν χεῖρα φιαλίδια μὲ ὀξέα καὶ εἰς τὴν ἄλλην μανδηλίον ἐμπεποτισμένον δι' ὕδατος Κολωνίας.

Ἐποίησα ἐναρκζίν τῆς διαδικασίας προσκλῶν τὸν κύριον Φαίρλη νὰ εἴπῃ δημοσίᾳ ἂν εὐρισκόμεν ἐκεῖ τῇ προσκλήσει του καὶ ἂν ἐπεκύρου ῥητῶς τοὺς λόγους μου. Ὁ κύριος Φαίρλη ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας του πρὸς τὸν κύριον Κάυρλ καὶ πρὸς τὸν θεράποντά του, ἠγέρθη ὀρθιος βοηθούμενος παρ' αὐτῶν καὶ ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς :

— Ἐπιτρέψατε νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν κύριον Χροτράϊτ ! Εἶμαι ὑπὲρ ποτε καταβεβλημένος καὶ θὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν καλωσύνην νὰ λαλήσῃ ἀντ' ἐμοῦ. Τὸ θέμα ὅπερ θὰ πραγματευθῆ εἶνε τὰ μέγιστα σοβαρὸν εὐαρεστήθητε νὰ τὸν ἀροασθῆτε προσεκτικῶς καὶ νὰ μὴ θορυβήσητε ποσῶς . . .

Ταῦτα εἰπὼν ἐπανεπέσε βραδέως ἐπὶ τῆς ἔδρας του καὶ ἐζήτησε καταφύγιον ὀπισθεν τοῦ μεμυρωμένου μανδηλίου του.

[Ἐπιταί τὸ τέλος]

Π ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἄρα προηγουμένου φύλλον]

— Κύριοι, κύριοι, εἶπεν ὑποκριτικῶς ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, συγγνώμην, ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅστις πλανᾶται ἢ μάλλον ἀπατάται. Ἄφετέ με νὰ ἐλπίζω, κύριοι, ὅτι αἱ φράνιμοι γινώμει ἡμῶν, ὅτι ἡ ἐπαρκῆς παρέμβασις τοῦ Δεσμοῦ θέλουσιν ἀγάγει αὐτὸν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν.

— Σύριζε, φεῖδι, ἔλεγεν ὁ Σχικῶ, σύριζε.

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ δούξ Γκίζης, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἤκουσε, λίαν ταχέως ἴσως, ἀλλ' ὅμως ἤκουσε τὴν εἰλικρινῆ ἐκδήλωσιν τῶν σκέψεων τοῦ σωματείου. Ὅχι, δὲν πρόκειται περὶ Δεσμοῦ κατὰ τοῦ Βεαρνοῦ, φοβήτρου τῶν μωρῶν, οὐδὲ περὶ Δεσμοῦ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀθυποστηρίκτου ἐκκλησίας, ἀλλὰ πρόκειται, κύριοι, νὰ ἐξαγάγωμεν τὴν εὐγενεῖαν τῆς Γαλλίας ἐκ τῆς ταπεινῆς θέσεως, εἰς ἣν εὐρίσκεται. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐκράτησεν ἡμᾶς ὁ πρὸς τὴν Ὑμετέ-

ραν Ὑψηλότητα σεβασμὸς ἐπὶ μακρὸν, ἡ γνωστὴ ἡμῖν ἀγάπη Αὐτῆς πρὸς τὴν οικογενεῖάν Τῆς περιόρισεν ἡμᾶς ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς προσποιήσεως. Νῦν, τὰ πάντα ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης παρευρίσκειται εἰς πραγματικὴν συνῆδρίαν τοῦ Δεσμοῦ, τῆς ὁποίας εἶδε μόνον τὸ προσίμιον.

— Τί ἐννοεῖτε; κύριε δούξ; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἐπαλλεν ἐξ ἀνησυχίας καὶ φιλοδοξίας.

— Ἐξοχώτατε, συνήλθουμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ Γκίζης, ὡς λίαν ἐμφρόνως εἶπεν ὁ κύριος μέγας κληγὸς; οὐχὶ ὅπως ἀνασυζητήσωμεν πεπαλαιωμένα κατὰ θεωρίαν ζητήματα, ἀλλ' ὅπως ἐνεργήσωμεν ἐπαρκῶς. Σήμερον, ἐκλέγαμεν ἀρχηγὸν ἡμῶν, ἱκανὸν νὰ τιμῆσῃ καὶ πλουτίσῃ τὴν εὐγενεῖαν τῆς Γαλλίας; ὡς δ' ὑπῆρχεν ἔθμιμον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Φράγκοις, ὅσακις ἐξέλεγον ἀρχηγόν, νὰ δίδωσιν αὐτῷ ἀντάξιον αὐτοῦ δῶρον, οὕτως ἡμεῖς προσφέρουμεν δῶρον εἰς τὸν ἀρχηγόν, τὸν ὅποιον ἐξελεξάμεθα . . .

Ἄπασαι αἱ καρδίαι ἀνεσκήρτησαν, ἀλλ' ἦττον ἰσχυρῶς τῆς καρδίας τοῦ δουκός.

Ἐμμεν ὅμως οὗτος ἄφρωνος καὶ ἀκίνητος, μόνῃ δ' ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου του προῦδωκε τὴν συγκίνησιν του.

— Κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ Γκίζης, λαβὼν ἀπὸ τοῦ ἐγγύς αὐτῷ στασιδίου βραχύτατόν τι ἀντικείμενον καὶ ὑψώσας αὐτό, ἰδοὺ τὸ δῶρον, τὸ ὅποιον, ἐν ὀνόματι πάντων ὑμῶν, καταθέτω πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πρίγκηπος.

— Ἐν στέμμα; ἀνεφώνησεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, μόλις κρατούμενος, ἐν στέμμα πρὸς με, κύριοι!

— Ζήτω ὁ Φραγκίσκος τρίτος! ἀνεφώνησαν μὲ φωνῆ οἱ παρεστώτες εὐπατριδαί.

— Ἐγώ, ἐγώ! ὑπετραύλιζεν ὁ δούξ, τρέμων ἐκ χαρᾶς καὶ φόβου, ἐγώ! ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον! ὁ ἀδελφός μου ζῆ εἰσέτι, ὁ ἀδελφός μου εἶναι κεχρισμένος ὑπὸ τοῦ Κυρίου.

— Ἡμεῖς παύομεν, εἶπεν ὁ δούξ Γκίζης, μέχρις οὗ ὁ Θεὸς ἐπικυρώσῃ, διὰ τοῦ θανάτου του, τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν ἢ μάλλον μέχρις οὗ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ τις, βαρυνθεὶς τὴν ἀδοξον βασιλείαν του, προλάβῃ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ ἐγχειριδίου ἢ τοῦ δηλητηρίου.

— Κύριοι! εἶπεν ἀσθενέστερον ὁ δούξ, κύριοι!

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ἐπίσης ὁ καρδινάλιος, ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις ἡμῶν εἰς τὴν πρὸ μικροῦ ἐκδηλωθεῖσαν παρ' ὑμῶν εὐγενῆ τύψιν συνεδήσεως: Ὁ Ἐρρίκος Γ' ἦτο ὁ κεχρισμένος ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἡμεῖς παύομεν αὐτὸν δὲν εἶναι πλέον ὁ ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐσεσθε ὑμεῖς, ἐξοχώτατε. Ὁ ναός οὗτος εἶναι ἐπίσης σεπτὸς ὡς ἡ τῆς Ρέιμς, διότι ἐν αὐτῷ ἀνεπαύθησαν τὰ λείψανα τῆς προστατίδος τῶν Παρισίων ἀγίας Γενοβέφας καὶ ἐνταῦθα ἐτάφη ὁ πρῶτος χριστιανὸς βασιλεὺς Κλύβης; λοιπόν, ἐξοχώτατε, ἐν τῷ ἀγίῳ τούτῳ ναῷ, ἐνώπιον τοῦ ἀγαλλματος

τοῦ ἀληθοῦς ἱδρυτοῦ τῆς γαλλικῆς μοναρχίας, ἐγώ, εἰς τῶν ἀρχόντων τῆς Ἐκκλησίας, ὅστις, ἀνευ παραφρονος φιλοδοξίας, δύνάμει νὰ ἐλπίσω νὰ γενῶ ποτὲ ἀρχηγὸς αὐτῆς, λέγω Ὑμῖν, Ἐξοχώτατε ἰδοὺ, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀγίου χρισματος, ἅγιον ἔλαιον, ἀποσταλὲν ὑπὸ τοῦ πάπα Γρηγορίου ΙΓ'. Ἐξοχώτατε, διορίσατε τὸν ὑμέτερον μέλλοντα ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ρέιμς καὶ τὸν ὑμέτερον τοποτηρητὴν, μετὰ μίαν δὲ στιγμήν, ὑμεῖς ἐσεσθε κεχρισμένοι βασιλεὺς καὶ ὁ ἀδελφός ὑμῶν θέλει εἶναι ἀρπαξ, ἐὰν μὴ ἀποδώσῃ ὑμῖν τὸν θρόνον. Παιδίον! ἀναψὺν τὰς λαμπάδας τοῦ βωμοῦ.

Αὐτοστιγμῆ, ὁ ὑπῆρέτης τοῦ χοροῦ, ὅστις προφανῶς περιέμενε τὴν διαταγὴν, ἐζήτησε τοῦ ἀγιασθηρίου, φέρον εἰς τὴν χεῖρα σῶς, μετὰ δὲ μισρόν, πεντήκοντα λαμπάδες ἔκκινον ἐπὶ τε τοῦ βωμοῦ καὶ τῆς θέσεως τοῦ χοροῦ.

Τότε, ἐφάνησεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μίτρα ἀπαστράπτουσα ἐκ πολυτίμων λίθων καὶ πλατὺ ζίφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν κεχαραγμένα κρίνα ἦσαν ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ μίτρα καὶ τὸ ζίφος τοῦ τοποτηρητοῦ.

Ταυτοχρόνως, ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, τὸ ὅποιον δὲν ἤρκεσαν νὰ διασκεδάσωσιν αἱ λαμπάδες τοῦ χοροῦ, τὸ μουσικὸν ὄργανον ἐτόνισε τὸ Ἡλθεῖ ὁ Κύριος.

Ἡ ἀπροσδόκητος καὶ ὑπὸ τῶν τριῶν λορραϊνῶν πρίγκηπων προπαρεσκευασμένη ἐκείνη σκηνὴ ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν παρεστώτων, ὥστε οἱ θορραλέοι ἐξήφθησαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσθενεῖς ἠσθάνθησαν ἐκυτοῦς ἰσχυροτέρους.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, διὰ βήματος; δὲ σταθερωτέρου ἐβάδισε πρὸς τὸν βωμόν, καὶ διὰ χερῶν ἀσφαλεστέρας ἔλαθε διὰ μὲν τῆς ἀιστεράς χερὸς τὴν μίτραν, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς τὸ ζίφος, καὶ, ἐπανελθὼν πρὸς τὸν δούκα καὶ πρὸς τὸν καρδινάλιον, ὅτινες προσεδόκων ἐκ τῶν προτέρων τὴν διπλὴν ταύτην τιμὴν, ἐπέθεσε τὴν μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦτου καὶ περιέζωσεν ἐκεῖνον διὰ τοῦ ζίφους.

Ὁμόφωνα χειροκροτήματα ἐχαίρετισαν τὴν ἀποφασιστικὴν ταύτην πράξιν, τὴν τόσον ὀλιγώτερον προσδοκωμένην ὅσον ἦτο γνωστὸν τὸ ἀναποφάσιστον τοῦ πρίγκηπος.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ δούξ πρὸς τοὺς παρισταμένους, δώσατε τὰ ὀνόματα ὑμῶν πρὸς τὸν κύριον δὲ Μεγιέν, διότι, καθ' ἣν ἡμέραν στερθῶ βασιλεὺς, πάντες ὑμεῖς θέλετε ὀνομασθῆ ἱππῶται τοῦ τάγματος.

Τὰ χειροκροτήματα ἐδιπλασιασθησαν, ἄπαντες δ' οἱ παρεστώτες ἀλληλοδιόχως ἐπλησίασαν καὶ ἔδωκαν τὰ ὀνόματά των εἰς τὸν κ. δὲ Μεγιέν.

— Διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, ὅποια εὐκαιρία νὰ λάβω τὴν κυανὴν ταινίαν, ἐν ταῦταις εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ μένω ἐστερημένος αὐτῆς!

— Τώρα, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, Μεγαλειότητε, εἶπεν ὁ καρδινάλιος Γκίζης.

— Κύριε δὲ Μονσώ, συνταγματάρχᾳ μου, κύριε Λιβαρότε, ὑπολογαγέ μου τῶν σωματοφυλάκων, λάβετε ἐπὶ τοῦ χοροῦ τὰς θέσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὰ ὑπ' ἐμοῦ